

Az egykori túlsósor végén*

CS. SIMON ISTVÁN

Hodicson a hatvanas évek végétől a nyolcvanas évek végig csak a bontásnak lehettünk szemtanúi. Folyamatosan bontották le a házakat, gazdasági épületeket, sőt a sorok is eltűntek a föld színéről (a Harangasornak a végzete is pl. erre az időszakra esik), s akkor a jelzett időben Vastag Ferenc megelégtelt a pusztítást, egy majorszerű épületegyüttest emelt a Kurtasoron. A Tisza túloldalán élő vállalkozó azonban nem települt át, s terve sem teljesedett ki, mert birtokán sokkal több jószág számára van hely, mint amennyire most a kerítésen kívül következtetni lehet. Hodics úgy látszik, nagyon nehezen heverheti ki az utóbbi évtizedek romboló, szétszélesztő csapásait, habár igen jó föltételek vannak itt az olcsóbb állattartásra, ami az említett vállalkozón kívül másokat is idecsalogatott, többen is áttelepültek Bácskából, pontosabban Adárról, Törökfaluból, Zentáról és Tornyosról stb., jórészt tőlük függ e bánáti falu sorsának az alakulása.

A szomszéd falu Jázova, életesebb, tömörebb, legalábbis a főút mellett, ám a halastó szomszédságában már a hodicsihoz hasonló kép tárul elénk. A salakos út mellett nagyok a foghíjak, a már alig kivehető házhelyek csapzott növényzetén varjak vesztegelnek... Elszakadva a falutól, a hideg határba veszve, két rozoga ház áll, az egyiknek viharvert oromfalán már régen szétcsúsztak a jelképes napsugarak. A másiknak a döngölt-fal kerítésén duzzadt kőrózsák lógnak. A kapu mögötti téli fényben egy nénike gallyat aprít (korábban, amikor erre jártunk, a nagyteknő fölött hajlongott s mozdulatai azokra emlékeztettek, akik már jó ideje az ég vizében oldják a kékítőt).

Átellenben az egykori túlsósor végén szaggatott falomladékok málladozó szalmafüdele alól kikandikál egy kis kölnivizes üveg. Vajon ki, mikor, melyik húsvétkor locsolt lányt belőle? Mi lesz itt még húsvétig? Vajon a romokkal közösködő hajdani kiskertben kivirít-e a jácint tavaszra?

* Megjelent a szerző *Lehasadt ág* című kötetében (Kanizsa, 1995.).

